

Защо съм учител

*Към себе си
Егоистично*

Стига клишета! Стига патос! Защо съм учител...?! Как се обърквам и сякаш ми се иска да кажа, че това е призвание, кауза, дълг или мечта. Не, не мога! Защото не е! Не мога да лъжа и наивно, по детски признавам колко голям егоист съм.

Пораснах и виелица понесе душата ми в един безскрупулен свят. Обрулена от силния вятър на ежедневието, забързана в мрачните дни, се задъхвах и времето ми отне светлината. Светлината, която да освети пътя към нещастieto! Всеки ден губех нещо от себе си...

Да взимам! Да давам! Да плача! Да крещя! Да прегръщам! Да ме целуват! Да съм малка в големия свят! Егоист съм. Искам! И не искам да лъжа! Как да преживея този ден пред огледалото, огледалото в което виждам душата си?! Ако не бях учител...

Уморена! Крещя! Объркана! Бягам! Без смисъл и усмивка! Сега мечтая. Да бъда по детски чиста в моя свят. Защото и аз съм дете. Не ми се пораства. Не искам. Ще бъда слънце в зимния ден. Ще бъда утеха и грижа. Ще бъда мечта.

Лисанка и Кучето... Барби и принцът...

С децата дете.

Какво ще ми липсва от света на проблемите?!

Влизам в слънчевата стая, обогрета от най-топлите цветове. Малки цветенца носят аромата на пролет! Пролет, от която съм част и аз. Защо съм учител? Не съм!

Аз се уча. Всеки ден. И взимам и давам. Пея и скачам. Плача и викам от болка на щастие... Егоистично. На себе си.

Тъй просто е всичко. Обичаш!

Мислех си, колко му трябва на човек – просто бъди учител!

И взимам и давам.

В моя свят.

На приказки...

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Боряна Котупова

Учител в детска градина „Еделвайс“ - Пловдив